

[Erik Eriksen.]

gode forbindelser kan få en lav husleje. En sådan politik er ungdomsfjendsk og må før eller senere bryde sammen.

Apropos husleje: man kan jo i dagspressen læse, at den højtærede statsminister skulle være fremkommet med nogle interessante udtalelser. Det står ikke klart for mig, hvad det egentlig er, statsministeren har villet, eller hvad der er hans politik på dette område, og jeg hæfter mig ingenlunde ved rygter fra lukkede partimøder og den slags, men det vil vel være rimeligt, om statsministeren benytter denne lejlighed til at uddybe, hvad det er, han tænker på, prøver at give os en orientering i, hvilke planer han på dette område måtte omgås med.

I øvrigt skal jeg blot tilføje, at det siger sig selv, at en menneskealders restriktioner ikke kan ophæves som ved et trylleslag. Jeg er klar over, at det vil kræve en overgangsperiode, men det er nødvendigt, at vi snart kommer i gang med afviklingen af restriktionerne på disse områder, og jeg vil da gerne sige, at vi er villige til at overveje, om en sådan afvikling på fornuftig måde lader sig indpasse i en skattereform.

Medens jeg er ved boligpolitikken, vil jeg yde min anerkendelse for bemærkningen i den højtærede statsministers tale om opgivelsen af de sidste års fjendtlige politik mod ejerne af enfamilieshuse. Jeg tror, at denne samfundsgruppe ved sin vilje til opsparing langt snarere fortjener påskønnelse end straf, og jeg tilsiger venstres fulde støtte til en omlægning af lovgivningen på dette område.

Det kaos, der opstod i forbindelse med forårets overenskomstforhandlinger, frister ikke til gentagelse. Jeg nærer ikke noget ønske om at drille de radikale, det ved alle, der kender lidt til mig. (*Landbrugsministeren* [Skytte]: Det påskønner vi!). Ja men det er da godt. Jeg nærer ikke noget³³ ønske om det, siger jeg, men det, jeg ville nå frem til — og jeg forstår, at det er det, der ikke behager den højtærede landbrugsminister — er dette, at en gennemførelse af det radikale partis tidligere arbejdsmarkedspolitik efter min opfattelse bliver mere og mere påkrævet. Det er da venligt sagt. Vi må på en eller anden måde sikre os imod, at samfundet kastes ud i konflikter, der først løses, når den til enhver tid siddende stats-

minister gør sig til overforligsmand og folkettinget uden forberedelse sætter sig til doms over overenskomsterne.

Jeg tror virkelig, der er almindelig enighed om, at der er få områder, der er så udpræget ramt af forældelse som formerne omkring overenskomstforhandlingerne. Det er muligt, at åbningstalens ord skal forstås således, at regeringen tager et initiativ på dette felt, men så må jeg meget henstille, at den høje regering ikke lader sig nøje med at rette ved rene snurrepiberier. Det er ikke tilstrækkeligt; det er noget mere dybtgående, der er brug for.

Jeg har også nogle bemærkninger at gøre om lønpolitikken. Vi er adskillige, som længe har haft svært ved at se det fornuftige i den politik, der er ført på dette område, og den opfattelse, tror jeg, breder sig, at den solidariske lønpolitik i virkeligheden har spillet fallit. Jeg ved meget vel, at arbejdsmarkedets parter ikke synes om, at andre interesserer sig for deres forhold, og det kan jeg på en måde godt forstå, men jeg tror ikke, det er en holdning, der kan opretholdes, sådan som tingenes tilstand har været i de sidste år. Derfor vil jeg gerne som udenforstående nævne, at for mig at se er det indlysende, at den solidariske lønpolitik er en årsag til det inflationspres, der er udgået fra lønningerne. Ethvert forsøg på at give særlige lavtlønstillæg har nemlig ført til en længdning for alle øvrige fag, og udviklingen har vel også så nogenlunde været den, set over den sidste menneskealder, at de ufaglærtes løn stort set har været en uforanderlig del af de faglærtes løn, men de ufaglærte har måttet bære hovedparten af arbejdsløsheden, når lønnen pressedes kunstigt for højt op.

En nyorientering af lønpolitikken må antagelig bygge på en samordning, der vil berøre flere områder: både lønnen, skatterne, boligen og den sociale politik. Det er vist hævet over enhver tvivl, at regeringen forpassede en gunstig lejlighed til i foråret at gennemføre en samordningspolitik på disse områder. Var det sket, havde vi ikke på samme måde som i dag behøvet at frygte for en ny økonomisk krisesituation.

Det fremgik af regeringserklæringen, at det overvejes at oprette et økonomisk samordningsinstitut. Jeg tror nu ikke, man